

ת"פ 19162/04/15 - מדינת ישראל נגד אהרן שאלתיאל

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 19162-04-15 מדינת ישראל נ' שאלתיאל

בפני
בעניין: כבוד השופטת - נשיאה עינת רון
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אהרן שאלתיאל

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד מיקי ברגר

ב"כ הנאשם עו"ד שטיינברג

הנאשם בעצמו

החלטה

על פי הודאתו הורשע הנאשם בעבירות של איומים ותקיפה סתם.

בתאריך 10/3/15, החל המתלונן לחצות כביש במעבר חציה, כאשר הבחין בנאשם הנוהג במונית מתקרב למעבר החציה ואינו מאט את מהירות נסיעתו ועל כן חזר לאחור.

תוך כדי שהנאשם חלף בנסיעה את מעבר החציה, היכה המתלונן בחלון הקדמי של המונית וכשהמונית חלפה על פניו, החל לחצות בשנית את מעבר החציה.

הנאשם עצר את המונית, יצא ממנה, פתח את תא המטען הוציא אלת עץ, ניגש למתלונן, תוך שהוא אוחז באלה ודחף את המתלונן לאחור.

התביעה ציינה את הערכים המוגנים שנפגעו ממעשיו של הנאשם והם הגנה על שלמות גופו של אדם ועל

שלוותו.

לטעמה של התביעה מידת הפגיעה בערכים אלה היא משמעותית.

התביעה הביאה מפסיקתו של ביהמ"ש העליון על מנת להציג את החומרה שבה הוא ראוה עבירות מעין אלה ועל מנת להציג את הענישה הנוהגת.

לטעמה של התביעה מתחם העונש הראוי נע ממאסר מותנה ועד מספר חודשי מאסר בפועל לצד מאסר מותנה, קנס ופיצוי.

הגם שהתביעה ערה להודאתו של הנאשם ולנטילת האחריות כמו גם להמלצות שירות המבחן, היא סבורה כי אין מקום לביטול הרשעתו, בשל שאין הוא עונה על המבחנים שנקבעו בפסיקה לצורך כך.

התביעה עתרה להותיר את הרשעתו של הנאשם על כנה ולהטיל עליו מאסר מותנה, של"צ, קנס ופיצוי.

ב"כ הנאשם ציין כי מדובר בנאשם שהינו נהג מונית ועל כן ברי כי תהיה פגיעה קונקרטית באם יורשע, שכן אם ירצה לחדש את רישיון נהג המונית שלו, יתכן ולא כך ייעשה ובעניין זה הפנה אל הוראות פקודת התעבורה.

הוא ציין כי מדובר בנאשם בן 66 שלאורך כל השנים נהג באורח נורמטיבי ופרנסתו בנהיגתו.

עוד ציין כי מבלי להקל ראש בעבירות, הרי שהן מצויות ברף הנמוך של מעשים מעין אלה.

עוד ציין ב"כ הנאשם כי מדובר בנאשם שהודה במעשים, נטל אחריות וכי הוא נאשם התורם מזמנו וממרצו לקהילה, כפי שגם פורט בתסקיר שירות המבחן ועל כן לטעמו, יש להעתר להמלצות שירות המבחן ולסיים את ההליך בביטול ההרשעה ובהטלת של"צ.

מתסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם עולה כי הוא בן 66, גרוש, עובד כנהג מונית עצמאי וכמנהל תחנת מוניות.

בפני קצינת המבחן ציין הנאשם כי חלף על פני מעבר החציה, הגם שהמתלונן עמד בסמוך, לא נראה היה כי הוא מתכוון לחצות ועל כן המשיך בנסיעתו. עת חלף על פני מעבר החציה, חבט בו המתלונן בידו שהיה מונחת על חלון הרכב הוא חש כאב. מעבר לכך שהופתע, הבחין במראה כי המתלונן מתלהם ועושה תנועות גנאי ועל כן עצר את המונית וירד עם אלה. לדבריו, תגובתו נבעה מתוך כעס על התנהגותו של המתלונן ופגיעתו בו ולא היתה לו כל כוונה להשתמש באלה, אלא לצרכי הרתעה. הוא מבין עתה כי התנהגותו נחוותה כמאיימת ואלימה ומביע עליה צער וכן הוסיף כי הדבר חריג לאורחותיו.

שירות המבחן התרשם כי לנאשם אין דפוסי התנהגות אלימים וכי התנהגותו זו חריגה. הוא קיבל אחריות על המעשים והפיק את לקחו.

להערכת שירות המבחן הסיכון להישנות מעשים הוא נמוך.

על מנת שלא לפגוע בדימויו העצמי של הנאשם וביכולתו להמשיך בעבודתו כנהג מונית וכמנהל בתפקידו, ובפרט לאור גילו, המליץ שירות המבחן לבטל את הרשעתו ולהטיל עליו של"צ.

ההלכה היא כי משהוכח מעשה עבירה הרי שיש להרשיע את מבצעו בדין. רק במקרים חריגים ויוצאי דופן ניתן יהיה להימנע מכך. בהלכת כתב נקבעו המבחנים לכך, מדובר בשני מבחנים שהם מצטברים זה לזה.

המבחן האחד הוא כי האינטרס הציבורי שבענישה לא ייפגע באופן משמעותי מאי הרשעתו של הנאשם והמבחן האחר והמצטבר לו כי עתידו של הנאשם ושיקומו ייפגעו באופן משמעותי בשל הרשעתו.

(בעקבות הלכת כתב ראה גם: ע"פ 5102/03 מ"י נ. קליין; ע"פ 6 3301/0 ביטי נ. מ"י ועוד ועוד).

לא אחת נקבע על ידי בית המשפט העליון כי יש להוכיח פגיעה ממשית ועכשווית בעתידו של הנאשם ובשיקומו ואין די בהעלאת אפשרות ערטילאית ועתידית. כך נקבע גם בע"פ 8518/12 צפורה נ. מ"י.

בענייננו מדובר בנהג בעל רישיון למונית שאף משמש כמנהל תחנת מוניות, לפיכך הרשעה עלולה לפגוע באופן ממשי וקונקרטי בעתידו התעסוקתי. מדובר בנאשם בן 66 שזו לו הסתבכותו הראשונה עם החוק וההתנהגות חריגה לאורחות חיו. הוא מתפקד באורח נורמטיבי לאורך כל השנים והגם שמדובר באלימות ובאיומים ברחובה של עיר, וזוהי התנהגות פסולה שיש להוקיעה ולגנותה, הרי שאין היא מצוייה ברף הגבוה של מעשים מעין אלה.

במכלול שיקולים אלה, נכנס עניינו של הנאשם לגדרם של המקרים בהם ניתן להימנע מהרשעה, ועל כן ובעיקר לאור הפגיעה העתידית בנאשם, אני מורה על ביטול הרשעתו.

אני מטילה על הנאשם צו של"צ בהיקף של 140 שעות כהמלצת שירות המבחן.

אני מחייבת את הנאשם בתשלום פיצוי למתלונן, עד התביעה מס' 1 בכתב האישום בסכום של 1000 ₪. סכום זה יופקד בקופת ביהמ"ש בשני תשלומים חודשיים שווים ורצופים שהראשון בהם ביום 15/4/16 והשני ביום 15/5/16. לא ישולם תשלום במועדו, יעמוד כל הסכום לפרעון מיידי.

עותק ההחלטה יועבר אל שירות המבחן.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, ו' אדר ב' תשע"ו, 16 מרץ 2016, במעמד הצדדים.